

høre det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (C. Sørensen) udtale sig, fik jeg den bestemte Overbevisning, at det ærede Medlem har absolut Ret, og jeg vil derfor anbefale Ændringsforslagene Nr. 60 og 64 til Vedtagelse.

Landbrugsministeren (Ole Hansen): Flere ærede Talere have begyndt deres Udtalelser med at fremhæve Vanskelighederne ved at naa til et Resultat med Hensyn til den foreliggende Sag, og det er jo ganske rigtigt, vi have ikke saa faa Aars Erfaring for, at saadanne Vanskeligheder ere til Stede. Skylden for disse Vanskeligheder kan man ikke søge hos Rigsdagens Medlemmer eller hos Regeringens Medlemmer, og sige, at det er Mangel paa god Villie, kan man ingenlunde. Det er heller ikke begrundet i, at denne Sag er et politisk Stridsspørgsmaal. Det er det ikke, og det ærede Medlem for Helsingør (Christian Rasmussen) har ganske Ret, naar han forleden gjorde gældende, at dette Spørgsmaal ikke er noget politisk Spørgsmaal i den Forstand, at det sætter Skel mellem Partiernes. Vanskelighederne ligge sikkert i, at vore Fiskeres Interesser ere saa forskellige Landet rundt, og det giver sig naturligt igen Udslag i den Stilling, som Medlemmerne i Rigsdagen indtage over for de forskellige Spørgsmaal.

For omtrent 3 Aar siden, da den sidste Kommission blev nedsat efter Opfordring fra en stor Del af Fiskeriforeningerne omkring i Landet, var det mit Haab, at denne Kommission skulde kunne bringe os over det døde Punkt, at denne Kommission skulde give Sagen et saadant Fremstød, at det skulde kunne lykkes at opnaa en Overenskomst om den her i Rigsdagen. Det var derfor min Opgave at faa denne Kommission sammensat paa en saadan Maade, at den var et fyldigt Udtryk for Fiskernes Interesser de forskellige Steder i Landet. At de praktiske Fiskere — ikke „Kontorfiskerne“, som det ærede Medlem for Varde (S. Sørensen) i Gaar benævnedes en vis Klasse af Mennesker, der beskæftige sig med Fiskerispørgsmaal — omkring i Landet kom til at sige deres Mening om Sagen —, kom til at gøre denne Mening gældende i Kommissionen og det Forslag, denne fremkom med, troede jeg skulde kunne bringe Sagen et betydeligt og et godt Skridt fremad. Selv om jeg derfor meget vel ser, at der er store Vanskeligheder at overvinde, vil jeg dog nødvendigvis opgive Haabet om, at det skal

kunne lykkes at faa gennemført en Lov, om ikke just i denne Samling saa dog i den nærmest kommende Tid. Jeg tror nemlig, at de ærede Medlemmer, som have villet betegne det foreliggende Forslag som daarligt — og det forekommer mig, at det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), Varde (S. Sørensen) og Frederiksværk (Doose) vare tilbøjelige til at gøre det — ikke have Ret. Jeg vil bede dem om at se paa de Mænds Navne, som vare Medlemmer af den sidste Kommission og have underskrevet Betænkningen. Vi finde der praktiske Folk, Fiskere fra Sjælland, fra Jyllands Vestkyst, fra Bornholm og fra Limfjorden. Det skulde dog være mærkeligt, om disse Folk skulde have saa ringe Interesse for Fiskernes Sag, at de ville foreslaa et daarligt Forslag. Det er ganske umuligt. Hvis det er rigtigt, hvad de ærede Medlemmer synes at være tilbøjelige til at mene, forekommer det mig, at saa hører næsten alting op. Naar vi bede vore egne Fiskere omkring i Landet om at sige deres Mening om en Sag, som de jo dog maa kende til, da det er den Virksomhed, der skaffer dem deres Livsophold, og vi saa se det Forslag, de komme med, betegnet som et daarligt Forslag, ere vi, synes det mig, ude i det urimelige.

Jeg maa maaske fremhæve, at det fra flere Sider er indrømmet, at en stor Del af de Ændringsforslag, her ere stillede fra Udvalget og Udvalgets Flertal, betegne ikke saa ganske faa Forbedringer i selve Forslaget, idet det da forekommer mig at være en Umulighed, at selve Forslaget kan være daarligt. Hvis Resultatet alligevel skulde blive, at vi endnu en Gang køre fast med denne Sag, tror jeg, at de, som i første Linie ville have Grund til at beklage sig, blive vore Fiskere omkring i Landet, som med Grund have kunnet vente, at der ved en ny Lov skulde gøres dem forskellige Indrømmelser. Det kan jo ikke nytte, at man vil bilde sig ind, at Sagen kan tages op igen i den nærmeste Tid. Det lader sig ikke gøre. Paa hvad Maade skulde denne Sag tages op? Naar det viser sig, at Rigsdagen ved tidligere Forhandlinger er kørt i Staa med den, og at vi, efter at have nedsat en Kommission for at faa Gang i Sagen igen, atter ere kørte i Staa, er det mig aldeles umuligt at se, hvad der skulde bringe Sagen i Gang paa ny. Jeg tror, at hvis vi køre i Staa denne Gang med denne Lov, komme vi til at vente ikke saa ganske kort Tid, før vi igen kunne tage fat paa den. Og jeg vil være tilbøjelig til at tro, at før der